

UNA LLUM EN LA FOSCOR

ÀNGEL PASTOR I ROCABERT

Envà de vidre (1978)

Quan vaig expressar el meu desig d'entrar dins del grup de teatre de l'Esbart, no podia imaginar-me de quina manera la meua vida canviaria de forma tan important. Fins aquell moment, havia estat molt monòtona. Primer els estudis, després la feina i els diumenges a la discoteca o al cinema. Molta gent pensarà que això és el que normalment tothom fa. Jo també ho creia. Però els anys m'han fet veure que hi ha moltes més coses que et poden omplir.

Sempre recordaré aquell dia que li preguntava a un membre de l'Esbart si necessitaven algú per a col·laborar amb ells fora de l'escenari, ja que posar-me davant del públic em feia una por terrible —és que el públic imposa molt—. La resposta va ser totalment afirmativa: «Necessitem gent». Un dia a la nit vaig trepitjar per primera vegada l'escenari de l'Ateneu —el meu primer escenari—. Després de les presentacions em varen dir: «Tú seràs el responsable dels llums d'aquest muntatge». L'obra es deia *Que nos quiten lo bailao* i s'estrenaria al cap de dues setmanes. Tot un desafiament per a una persona que no tenia ni la més mínima idea d'il·luminació i tècniques teatrals.

III ÈPOCA (1967-1975)

Tot el material tècnic que teníem en aquell moment era la d'uns interruptors que connectats amb un regulador de llums, que no funcionava bé, feien possible que les bombetes s'encenguessin i s'apaguessin. Un amplificador molt tronat i uns altaveus en consonància amb l'amplificador. Però el que no ens faltava era l'imaginació i les ganes de fer-ho el millor possible; així suplíem la falta de mitjans.

Després de treballar en aquest primer espectacle, se'm va plantejar un dilema. Si volia seguir dins del grup de teatre i estar al nivell dels actors, hauria d'aprendre il·luminació teatral. La millor manera era veient molt teatre, fixar-me com ho feien els professionals i posar en pràctica tot el que veies. Un gran repte per a una persona que de cop es troba amb un món desconegut per a ell.

He parlat de posar en pràctica tot el que jo veies en el teatre professional, una mica difícil si pensem que ells treballen amb focus de 1.000 watts i nosaltres ho fèiem amb bombetes de 100 watts. Bé, teníem un focus de 1.000 watts, però la tapa del darrera s'havia perdut i per poder-la suplir es va agafar una tapa d'olla i així s'aconseguí que la llum no es perdés pel darrera del focus. Aquest, doncs, era l'únic que teníem. Quan en vam comprar un de nou, vam fer «festa major». Començava així el nostre patrimoni.

Posats a practicar coses que havíem vist, ens vam atrevir a fer un decorat amb paper d'emballar, però a mitja funció vam veure que es trencava per un costat. Ja us podeu imaginar quin ensurt. Els quatre que en aquell moment col·laboraven entre bambolines aguantaren amb pals el decorat esperant que l'acte s'acabés el més ràpid possible. Després de tirar el teló avall ho vam arreglar com vam poder i ningú no se'n donà en reprendre el següent acte.

El dia que vam actuar a Begur, quan al començar la representació s'havien d'encendre els llums d'escena —això d'encendre és un dir— ens vam quedar sense corrent. El regulador de llums que portàvem era cassolà i va fer saltar els automàtics del local. A partir d'aquest fet ens vam plantejar molt seriosament el comprar un regulador amb tots els ets i uts.

La feina de «tècnic» no és fàcil. És feixuga, però també encisadora. Vol molta dedicació. Això és el que he fet i he obligat a fer als que m'envoltaven, com els germans Altarriba, el Ricard i el Joan, especialment el primer que, amb els seus estudis d'electrònica, era el perfecte complement per a una persona que com jo ja dominava la il·luminació escènica, però no els nervis. El seu encomanadís caràcter tranquil permetia que en els moments difícils el que en principi veia com una muntanya es tornés en un gra de sorra.

Després de catorze anys durant els quals he estat responsable d'il·luminació i sonorització a l'Esbart, puc dir que podem anar de «bolos» (actuacions) amb totes les garanties de qualitat exigible. Ha costat molt perquè a nosaltres, els amateurs, també ens fan pagar el material al mateix preu que als professionals.

D'anècdotes en podríem omplir tot un llibre, però l'important no són les anècdotes sinó que sigueu conscients de que darrera del lluit treball de l'actor

III ÈPOCA (1967-1975)

hi ha tot un equip de gent que intenta que l'espectacle aconseguixi el més alt nivell: tramoistes, maquilladors, electricistes, modistes, fusters, pintors, atrezzo, ajudants de direcció i molts més, o sigui quatre que es reparteixen totes les feines, que sense sortir a l'escenari fan possible l'èxit d'un espectacle.

M'agradaria haver aconseguit conscienciar-vos una mica sobre la importància de la gent que treballa a l'ombra per a qui us demano també un aplaudiment quan arribi el moment. Gràcies.